

os til Hjælp, det er umuligt, naar man ser al den Nød, ikke at kunne yde noget til Løsning af dette Spørgsmaal. Men siden Sekretæren for Menighedsplejerne har skrevet dette, er der ikke kommet noget Bidrag. Sagen er den, at der kræves jo paa alle Hold, snart til dette, snart til hint, Tilskud fra private, og det Spørgsmaal, jeg her omtaler, Enke- og Børnespørgsmaalet, er jo et saa stort socialt Spørgsmaal, at sikkert alle ville indrømme, at man ikke er i Stand til at løse det gennem det private Initiativ. Staten maa her gøre sin Pligt, og det er et retfærdigt Krav, der stilles fra Hjælpekassernes Bestyrelser Side i Tilslutning til de Ønsker, der ere fremkomne fra vore kommunale Styrelser, at Staten yder en forholdsvis Andel af de Udgifter, som By og Land udrede til de trængende, og specielt til Enker og Børn. Ser man, hvad jeg har haft Lejlighed til, de Protokoller igennem, som Hjælpekasserne føre over dem, der henvende sig til dem om Hjælp, viser det sig, at ikke alene Hovedparten, men omtrent $\frac{9}{10}$ af dem høre hjemme paa Landet. De have søgt til Byen i Haab om der at finde lønnende og bedre Arbejde for lettere at kunne ernære sig. Skuffelserne have mødt dem, og de have været nødte til at henvende sig til Hjælpekasserne. Her kommer Bykommunen altsaa til at yde meget betydelige Beløb til Folk, som ikke have Forsørgelsesret i Kommunen, som ikke have ofret deres bedste Arbejdsaar der. Det forekommer mig, at den eneste Maade, hvorpaa man kan regulere de Udgifter, Kommunerne have hertil, er ved, at Staten kommer disse til Hjælp, og Staten maa komme dem til Hjælp, bl. a. ved, at man i Forhold til, hvad der gøres fra Kommunernes Side, yder til de Institutioner, som have med Løsningen af de sociale Spørgsmaal at gøre, derunder det Spørgsmaal, jeg her taler om.

Jeg ser paa det foreliggende Finanslovsforslag opført Beløb af henholdsvis 6,000 og 5,000 Kr. til to Foreninger, der have omtrent samme Navn. Forening til Hjælp for ubemidlede Mødre og Børn, saaledes omtrent er begges Titel. Det er meget godt, og jeg takker Ministrene for, at de have stillet sig velvilligt overfor disse to Foreninger. Men de 11,000 Kr., som Staten yder her, ere jo kun som en Draabe i Havet; der kan slet ikke være Tale om, at det er nogen Løsning af Spørgsmaalet, det er blot en lille Haandsrækning, man yder, det er det hele. Stillingen er ogsaa den, at disse Foreningers Bestyrelser, hvad de meddele i deres Aarsberetninger, maa af-

vide langt flere, end de kunne hjælpe, og de erklære, at de, som afvises, ere lige saa trængende som de, der faa Hjælp. De kunne ganske simpelt slet ikke magte denne Opgave — derfor kan man jo meget vel erkende de Bestræbelser, som de Herrer og Damer ere inde paa —, og det er udmærket, synes jeg, at de komme til Staten, naar de ikke kunne hjælpe sig selv. Man maa blot ikke tro, at de 11,000 Kr. skulde i nogen Grad betyde en Løsning af Spørgsmaalet, eller at man derved tilnærmelsesvis kan komme alle de trængende Kvinder og faderløse Børn til Hjælp.

I Forbindelse med, at jeg omtaler dette Forhold vedrørende Hjælpekasserne, vilde jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Trafikminister. Jeg vilde gerne spørge ham, om vi ikke kunde faa en lille bitte Reform gennemført, for Resten en Reform, der blot betyder en Tilbagevenden til noget, der har fundet Sted tidligere. Bestyrelserne for Hjælpekasserne modtage undertiden Anmodning om Hjælp fra Arbejdere, der ere komne til Skade i Statsbanernes Tjeneste, men som Statsbanerne ikke udbetale nogen Erstatning til. Sagen er den, at Statsbanernes Administration har gennemført den Ordning, at Ekstraarbejdere ikke som tidligere ere ulykkesforsikrede i de første 13 Uger, det var de tidligere, men i Stedet for en Reform fremad har man foretaget en Forandring tilbage. Nu er Forholdet dette, at naar en Ekstraarbejder kommer til Skade og bliver alvorligt lemlæstet i Statsbanernes Tjeneste, saa yde Statsbanerne i de første 13 Uger ingen Erstatning, men henvise denne Mand til Hjælpekasserne, Fattigvæsenet eller private. Jeg beder den højtærede Trafikminister have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt. Det er meningsløst, at vi gennem Hjælpekasserne skulle yde Hjælp til de Arbejdere, der ere komne til Skade i Statsbanernes Tjeneste.

Jeg gør en Undskyldning for, at jeg nu lidt vil beskæftige mig med et andet Spørgsmaal, som ikke just er i Fortsættelse af det, jeg berørte før, men som jeg lettest kan komme til at omtale nu. Jeg vil gerne spørge den højtærede Trafikminister og for øvrigt ogsaa den højtærede Kultusminister, om ikke Statsbanerne kunde vise sin Velvillie overfor de fattige skole-søgende Børn omkring i Kommunerne i lidt højere Grad, end Tilfældet har været hidtil. Oprindeligt var det saaledes, at kun Børn fra de københavnske Kommuneskoler kunde faa fri Rejse paa de danske Statsbaner. Saa lykkedes det for nogle